



# KRISTAUS KARALIAUS *Laiivas*

Tėvų Marijonų Bendradarbių Draugijos Savaitraštis



Evangelija — Lekcija  
Pavasaris  
Švenčiausioji Trejybė  
Pasmerktųjų Buveinė  
Malda iš Veiklios Širdies  
Beatifikacijos Bylos Žinios  
Pagirtas Vaisius  
Mūsų Mirusieji  
Žinios iš Lietuviško Pasaulio





## ŠVENČIAUSIOS TREJYBĒS ŠVENTĒ



Evangelija

Mt. 28, 18-20

Lekcija

Rom. 11, 33-36

**A**NUO metu: Tarē Jēzus savo mokytiņiams: Man duota visa valdžia danguje ir žemėje. Eidami tad ir mokykite visas tautas, krikštydami juos vardan Tėvo ir Sūnaus ir Šventosios Dvasios ir mokydami juos laikyti visa, ką tik esu jums įsakęs. Ir štai, aš esu su jumis visas dienas iki pasaulio pabaigai.

**D**ievo turtų, išminties ir žinojimo gilybe, kaip nesuprantami jo teismai ir nesusekami jo keliai! Nes kas pažino Viešpaties mintį? Arba kas buvo jo patarėjas? Arba kas davė jam pirmas, kad tam būtų atsilyginta? Nes iš jo per jį ir jame yra visa; jam garbė per amžius! Amen.

Juozas Bacevičius

### PAVASARIS

Vėl pavasaris jau eina  
Saulės spinduliais,  
Ir su paukščių linksma daina  
Su rūbais žaliais.

Ten kur kaista šaltinėliai  
Poduose žaliuos,  
Jau purienos prisikėlė  
Aukso spinduliuos.

Gilumoje ežerėlio  
Žaliuoja krantai.  
Balta, šviesų debesėlj  
Supantis matai.

Ir gojėlis ten alsuoja  
Oru jau žaliu,  
Pempės sveikinas, gyvuoja  
Verčias kūleliu.

Vėl saulutė iki valiai  
Veidus išbučiuos,  
Ir sodus gegužis žalias  
Su žiedais papuoš.

Ir laukuos artojas vagą  
Verčia po vagos.  
Sidabru upeliai teka  
Po ledų žiemos.

Saulėj maudosi, skrajoja  
Linksmingas drugiai,  
Guodžia vargelius artojo  
Giesme vyturiai.

KRISTAUS KARALIAUS LAIVAS — THE SHIP OF CHRIST, THE KING, a Weekly published by the Marian Fathers, 2334 So. Oakley Ave., Chicago 8, Ill. Entered as second class matter May 18, 1944, at the Post Office at Chicago, Illinois, under the Act of March 3, 1879. Subscription: \$3.00 yearly in U. S. A. and Canada; Foreign \$4.00 yearly; 10c a copy. Editors: Rev. V. Parulis, MIC., Rev. A. Naudžiūnas, MIC.

# Švenčiausioji Trejybė

(I-am Sekm. po Sekminių)

**“Vardan Tėvo ir Sūnaus ir Šventosios Dvasios”**

(Mato 27, 19).

Švenčiausios Trejybės paslaptis viršija visas kitas mūsų tikėjimo paslaptis. Kada Įsikūnijimo ir Atpirkimo paslaptys įvyko laiko rėmuose, švenčiausioji Trejybė siekia prieš laiko skaičiavimą, ji neturi pradžios nei pabaigos, nes jos amžius yra amžinybė.

Nuostabūs yra trijų švenčiausios Trejybės asmenų ryšiai su mumis, žemės vaikais. Iš mūsų Išganytojo žodžių mes žinome, kad jie gyvena mumyse: “Mes pas jį ateisime ir pasidarysime pas jį buveinę” (Jono 14, 23). Pagal šv. Tomą Tėvas ateina pas mus per savo galybę mus sustiprinti, Sūnus ateina apšviesti mus savo išmintimi, Šventoji Dvasia mus uždegti savo meile.

**Pirmasis švenčiausios Trejybės asmuo**

Mes tikime į Dievą Tėvą visagalį. Jis apsiereiškė pasaulio sutvėrime, kurio priežastis Jis yra. Kiekviena butis paeina iš Jo, kuris yra amžinoji Buitis. Be paliovos Jis yra Dievas Sutvėrėjas, nes tvariniai tik todėl pasilaiko, kad yra be paliovos tveriami: “Jame mes gyvename, judame ir esame” (Apd. 17, 28).

Dievas Tėvas apsiereiškė mums Įsikūnijime, nes įsikūnijęs žodis yra gimęs iš Tėvo prieš visus amžius, ne sutvertas, bet pagimdytas, lygus Tėvui.

Dievas Tėvas apsiereiškė mums Atpirkime, kurio Jis reikalavo, kad būtų atsilyginta už per nuodėmę padarytą dieviškųjų teisių pažeidimą: “Aš neatiduosiu savo garbės niekam kitam (Izaj. 42, 8).

Tikėjimas į Tėvo esimą yra mūsų dvasiai galingas šauklis prie gyvenimo rimties ir svarbos pajautimo. Tai yra taip pat kvietimas išlieti širdį kūdikiškumu, kuris skatina pamaldumą: “Jūsų Tėvas žino, kad visa to jums reikia” (Mato 6, 32).

Mano Viešpatie, kuris esi mano Tėvas, padėk man, kad visada prieš Tave būčiau geras vaikas, pilnas pagarbos ir meilės.

**Antrasis švenčiausios Trejybės asmuo**

Dievas žodis yra Išmintis, įkvepiančioji sutvėrimo mintis, esybių pirma-vaizdis: “Visa per jį padaryta” (Jono 1,3).

Įsikūnijime Jis atlieka svarbiausį vaidmenį: “Tas žodis įsikūnijo” (Jono 1, 14). Jis tapo skaisčiausios Mergelės sūnumi ir mūsų broliu, “pirmgimis daugelio brolių tarpe” (Rom. 8, 29).

Jis atlieka didįjį Atpirkimo aktą: “Už juos aš pasišvenčiu pats save” (Jono 17, 19). Jis atduoda savo gyvybę už mus: “Aš guldau savo gyvybę... Niekas negali jos atimti iš manęs, bet aš ją guldau pats savaime” (Jono 10, 17-18).

Jis pasilieka mūsų tarpe šventoje Eucharistijoje ir mes Jį priimame šventoje komunijoje.

Artimas mums yra Kristus, Dievo Sūnus ir žmogaus sūnus. Jis gyvena mūsų širdyse per tikėjimą, Jis yra visas visuose. Kaip labai turi džiaugtis mūsų širdis dėl tos palaimintos realybės.

Mano Viešpatie ir mano viskas: “Aš tikiu, kad tu Kristus, gyvojo Dievo Sūnus, kurs atėjai į šį pasaulį” (Jono 11, 27). Žinau, kad tavo ranka visada yra pasiruošusi mane laiminti, tik man reikia kreiptis į Tave.

**Trečiasis švenčiausios Trejybės asmuo**

Kadangi Dievas Šventoji Dvasia yra meilė, Jis yra paskatinančioji Sutvėrimo priežastis: “Dievo Dvasia pleveno virš vandenų” (Gen. 1, 2). Kadangi kiekvienas tvarinys yra Dievo dovana, viskas yra meilės išsiliejimas, nuo bekūnio angelo iki šių dienų pasaulio rūpesčius užkariavusio nematomojo kūninio atomo.

## Pasmerktųjų Buveinė

(Tęsinys)

Jozefa, sugrįžusi iš pragaro, užžymėjo sekančiai: "Aš mačiau kelias sienas krentant į pragarą, ir tarpe jų buvo penkiolikametis vaikas, kuri keikė savo tėvus, kad jie nepamokino jos bijotis Dievo, nei kad yra pragaras. Jos gyvenimas buvo trumpas, ji sakė, bet pilnas nuodėmės, nes ji atsidavė visa kam, ką tik jos kūnas ir aistros reikalavo pasinamą gyvenimą..." (1922.III.18).

jos nenorėjo gyventi užslėptą ir mariosėkė... pašaukimą, kurį jos prarado, nes ma, kurį jos buvo pajutusios, bet nepa-  
Vėl ji rašė: "...Sielos keikė pašaukimą knygas." (1923.III.22).

tenkinimo būdu. Ypatingai ji skaitė blo-

"Viena proga, kada aš buvau pragare, aš mačiau didelę daugybę kunigų, dvasiškių ir vienuolių, keikiančių savo įžadus, savo ordiną, savo vyresnius ir viską, kas tik galėjo duoti jiems šviesos, ir tą malonę, kurią jie prarado..."

Šventoji Dvasia yra Įsikūnijimo įvykdytoja: "Šventoji Dvasia nužengs ant tavęs... ir šventasis, kurs gims iš tavęs, vadinsis Dievo Sūnumi" (Luko 1, 35). Ši Dievo dovana viršija visas kitas, kartu jas paruošdama, nes Įsikūnijimo tikslas yra Atpirkimas, o visos malonės teka iš Atpirkimo nuopelnų.

Atpirkimo vaisius atpirktoje sieloje yra meilės įskėpimas ir tuo meilės įskėpimu siela vėl perkeliama į dieviškumo sritį: "Dievo meilė mummyse yra išlieta šventosios Dvasios, kuri mums yra duota" (Rom. 5, 5). Ir pats gyvenimas tampa Dvasios gyvenimas: "Jei gyvenime dvasia, tai dvasia ir elgkimės" (Gal. 5, 25).

Dieviškoji Dvasia, kuri esi mano sielą gaivinantis plevinimas, noriu būti paklusnus Tavo veikimui, kad siekčiau vis toliau, kad pakilčiau vis aukščiau.

Garbė Tėvui ir Sūnui ir Šventajai Dvasiai!

"Aš mačiau taip pat kelis prelatus. Vienas kaltino save, kad naudojo Bažnyčiai priklausiančias gėrybes nelegaliai..." (1922.IX.28).

"Kunigai šaukėsi prakeikimus ant savo liežuvių, kurie konsekravo, ant savo pirštų, kurie laikė mūsų Viešpaties šventiausią Kūną, ant išrišimų, kuriuos jie suteikė, kai tuom tarpu jie patys pražudė savo pačių sielas, ir ant tų progų, per kurias jie nupuolė į pragarą." (1922.IV.6).

"Vienas kunigas kalbėjo: "Aš valgiau nuodus, nes aš panaudojau pinigus, kurie nebuvo mano nuosavi... pinigai duoti man dėl mišių, kurių aš nepaaukojau."

"Kitas sakė, kad jis priklausė slap-tai draugijai, kuri išdavė Bažnyčią ir religiją, ir jis buvo papirktas žiūrėti pro pirštus į baisius išniekinimus ir šventvagystes.

"Dar kitas sakė, kad jis buvo prakeiktas už talkininkavimą prie nepadorių žaidimų, po kurių jis neturėjo laikyti mišių... ir kad jis praleido apie septynis metus taip."

1922 metų rugsėjo mėn. 4 dieną Jozefa ištisai aprašė jos pačios ypatingai pergyventą "pašventintų sielų pragarą". Čia patiekiu didesnę dalį šito aprašymo.

"Dienos mąstymas buvo apie religiš-  
kų sielų ypatingą teisimą. Aš negalėjau išsivaduoti iš minčių apie tai, nežiūrint to prispaudimo, kurį aš jutau. Staiga aš pasijutau surišta ir pergalėta triuškinančio svorio, taip, kad viename akimirksnyje aš pamačiau aiškiau kaip bet kada prieš tai, kaip milžiniškas yra Dievo šventumas ir Jo nuodėmės neapkentimas.

"Aš pamačiau žybtelėjime visą savo gyvenimą nuo mano pirmos išpažinties iki šiai dienai. Viskas buvo gyvai pastatyta prieš mane: mano nuodėmės, malonės, kurias aš gavau, diena, kurią aš įstojau į dvasiškius, mano įvilkinimas kaip

naujokės, mano pirmieji įžadai, mano dvasiniai skaitymai ir maldos laikotarpiai, man suteikti patarimai, ir visa pagelba iš religinio gyvenimo. Neįmanoma aprašyti tą sumišimą ir gėdą, kuriuos siela jaučia šiuo metu, kada ji suvokia: "Visa yra prarasta, ir aš esu prakeikta ant visados."

Savo ankstyvesniuose nužengimuose į pragarą Jozera niekuomet nekaltino savęs dėl kurios nors specifinės nuodėmės, kuri būtų privedusi prie tokios nelaimės. Mūsų Viešpats leido jai tikrai pajusti, kokios pasekmės būtų buvusios, jei ji būtų nusipelnusi tokios bausmės. Ji rašė:

"Staiga aš atsiradau pragare, bet nenutempta į ten kaip prieš tai. Siela nusiskubina pati į tenai, tarytum kad pasislėpus nuo Dievo, idant būtų laisva neapkęsti ir keikti Jį.

"Mano siela krito į neišmatuojamas gilybes, kurių dugnas negali būti matomas, nes tai yra begaliniai... Iš karto aš išgirdau kitas sielas besišaipant ir bedžiūgaujant, pamačius mane dalinantis jų kankinimais. Jau buvo užtektina kankynė girdėti baisesius prakeikimus ant visų pusių, bet kas gali būti sulyginta su troškuliu keikti, kuris apninka sielą, ir juo daugiau kas keikia, tuo daugiau tas nori keiktis. Niekuomet aš nejutau ko nors panašaus prieš tai. Pirmiau mano siela būdavo prispausta širdgėlos, girdint šituos baisesius piktažodžius, nors nepajėgdama pareikšti nė vieno meilės akto. Bet šiandieną tai buvo kitaip.

"Aš mačiau pragarą kaip ir visuomet prieš tai, ilgus tamsius koridorius, įdubimus, liepsnas... Aš girdėjau tuos pačius prakeikimus ir užkerėjimus, nes — ir apie tai aš esu jau rašiusi anksčiau — nors jokių kūniškų formų nėra matoma, kankinimai yra jaučiami lyg jie būtų, ir sielos atpažįsta viena kitą. Kai kurios šūkterėjo: "Alio! tu čia? Ir tu esi kaip mes? Mes buvome laisvos prisiimti tuos įžadus, ar ne... bet dabar!..." ir jos keikė savo įžadus.

"Tada aš buvau įstumta į vieną iš tų baisesių įdubimų ir suspausta, kaip kad

paprastai, tarp degančių lentų, ir aštrios vinys bei raudonai karštos geležys, atrodė, badė mano kūną."

Čia Jozefa pakartojo daugeriopus kankinimus, nuo kurių nė vienas atskiras kūno sąnaris nėra išskirtas:

"Aš jutau, lyg jie stengėsi ištraukti mano liežuvį, bet negalėjo. Šitas kankinimas privedė mane prie tokios agonijos, kad mano pačios akys, atrodė, belipančios iš savo duobučių. Aš galvoju, tai buvo dėl tos ugnies, kuri degina, degina... net nė pirštų nagai neišsprunka iš tų baisesių kankinimų, ir visą laiką negali pajudinti net nė piršto, kad gavus kiek palengvėjimo, nei pakeisti padėti, nes kūnas, atrodo, esąs suplotas ir sulenktas pusiau.

"Sumišimo ir piktažodžiavimo garasai nesiliauja nė vienam akimirksniui. Sargdinantis dvokimas troškina ir sugadina viską; jis yra panašus į gendančios mėsos deginimą, sumaišytos su smala ir siera... mišinys, su kuriuo niekas ant žemės negali būti sulygintas.

"Visa tai aš jaučiau kaip ir anksčiau, ir nors tie kankinimai buvo baisesiai, jie būtų panešami, jei siela būtų ramybėje. Bet ji kenčia neaprašomai. Iki šiol, kada aš nuvykdavau žemyn į pragarą, aš galvodavau, kad aš esu pasmerkta už atsižadėjimą religinio gyvenimo. Bet šitą kartą tai buvo skirtinga. Aš turėjau specialią žymę, ženklą, kad aš buvau dvasiškė, siela, kuri pažinojo ir mylėjo Dievą, ir ten buvo kitos, kurios turėjo tą patį ženklą. Aš negaliu pasakyti, kaip aš atpažinau tai, gal būt dėl ypatingai įžeidžiančio būdo, kuriuo blogos dvasios ir kitos pasmerktos sielos elgėsi su jomis. Ten buvo taip pat daug kunigų. Šito išsiskiriančio kentėjimo aš negaliu paaiškinti. Tai buvo visai skirtinga nuo to, ką aš patirdavau kitais kartais, nes jei sielos tų, kurie gyvena pasaulyje, kenčia baisesiai, nepaprastai blogesni yra dvasiškie kankinimai. Nesiliaujančiai trys žodžiai Neturtas, Skaistybė ir Paklusnumas yra įspaudžiami ant sielos su aštriu griaužimusi.

"Siela nuolatos prisimena, kaip ji buvo išsirinkusi savo Dievą savo Suža-

dėtiniu, ir kad kadaise ji mylėjo Jį virš visų daiktų... kad dėl Jo ji atsižadėjo leistiniausių malonumų ir viso to, ką ji laikė brangiausiu ant žemės, kad pradžioje jos religinio gyvenimo ji jautė visą tyrumą, saldumą ir stiprybę šitos dieviškos meilės, ir kad dėl netvarkingos aistros... dabar ji turi amžinai neapkęsti Dievo, kuris buvo pasirinkęs ją, kad mylėtų Jį.

“Šita priversta neapykanta yra troškulys, kuris suima ją... jokie praėję džiaugsmas negali suteikti jai nė mažiausio palengvinimo.

“Vienas iš didžiausių kankinimų yra gėda,” pridėjo Jozefa. “Tai atrodo jai, kad visi prakeiktieji, apsupantys ją, nuolat tyčiojasi iš jos, sakydami: “Kad mes esame pražuvusios, kurios niekuo-

met neturėjome tos pagalbos, kuria tu naudojaisi, nėra nieko stebėtino... bet tu... ko tau trūko? Tu, kuri gyvenai Karaliaus rūmuose... kuri puotavai prie išrinktųjų stalo.”

“Visa, ką aš esu užrašiusi,” ji užbaigė, “yra tik šešėlis to, ką siela kenčia, nes jokie žodžiai negali išreikšti tokių siaubingų kankinimų.”

Baigiant dar reikia paminėti, kad Jozefa turėjo ryšių ir su skaistykla. Tik ji jos aplinkumos nepergyveno ir jos vaizdo nepaduoda. Pas ją tik dažnai teikdavosi atsilankyti sielos iš skaistyklos, prašydamos josios maldų ar kentėjimų, kad būtų sutrumpintos ar atliktos tuomi jų neatgailėtos ir neatitaisytos baismės. Šios kartu ir pasipasakodavo, kaip jos dar turi kentėti, ir už ką jos kenčia.

## Malda iš Veiklios Širdies

### Brangi Motute:

Palinkimas į maldą kyla dažnai iš veiklios širdies. Žmogus, atšalęs maldoje, tingiai tarnauja Dievui, nebijo Jo rūstinti, ir neperdaugiausiai rūpinasi būti malonės stovyje Dievo akyse ir nesisukubina jieškoti Dievo garbės, ir nejaučia noro atlikti kokį nors Dievui patinkančią darbą. Švenčiausias ir didžiausias Dievo įsakymas yra: “MYLĖSI VIEŠPATĮ SAVO DIEVĄ VISA ŠIRDIMI.” Maldoje užšalęs žmogus negalės Dievui atiduoti savo širdį, nes jis nemato reikalo melstis ir daug laiko pašvęsti Dievo garbei.

Žmogaus užšalimas maldoje yra pavojingas dalykas nes jis stumia žmogų į prapultį. Toks žmogus užmiega klaidingoje apie savę nuomonėje. Jei toks žmogus negali savo minčių surinkti, ir jausmų sužadinti, tai aiškus dalykas, kad malda pasiliks jam didžiausia kankynė. Labai dažnai toks atšalimas gali kilti iš dvasios kentėjimų. Kartais tai gali būti paties velnio darbas. Gal ir Dievas baudžia sielą už paniekinimą dvasinių dalykų. Pas žmogų labai dažnai pasikartoja gamtos apsireiškimai. Ryto

metą yra giedra — už kelių valandų dangus apsidengia tamsiais debesimis, pasitaiko kad atsiranda smarkus lietus, o po valandėlės pasirodo saulė ir vėl giedra. Taip ir pas atšalėlių žmogų. Šv. Paulius sako: “KAS IŠLIUOSOS MANĘ IŠ VERGIJOS ŠIO KŪNO?” Šv. Antanas pūstelninkas skundėsi: “NORIU BŪTI GERAS SAVO VIEŠPAČIUI, BET MANO MINTYS TRUGDO.”

Atšalimas maldoje yra nelaimingas apsireiškimas. Savo maldos knygoje raudau šią maldelę kuri daug gali išprašyti ugningos ir veiklios dvasios:

“Viešpatie, uždegtk mano širdyje tokią karštą Tavęs meilę, kad mano mintys visuomet būtų pakeltos prie Tavęs ir kad būčiau vertas Tavo malonės. Taigi klausyk maloningai savo sutverimo balso, kada jis Tavęs šaukiasi ir išklausyk manęs. kad aš savo kambarėlio tyloje, gal būt ašaromis apsišypylęs melsiu Tavęs, kad pastiprintumei mane karčiuose gyvenimo meginimuose”.

Pasilieku Kristuje

Tavo sūnus

Kunigas Kastantinas

KRISTAUS KARALIAUS LAIVAS

DIEVO TARNAS



Arkivyskupas  
Jurgis Matulevičius

# BEATIFIKACIJOS BYLOS ŽINIOS

REDAGUOJA MARIJONŲ POSTULACIJA

Nr. 3

Birželis, 1954

KRISTUI  
IR  
BAŽNYČIAI



## BŪTINA SĄLYGA

**G**EGUŽĖS 15 dieną š. m. sukako vieneri metai, kai Romoje Vikarijato Tribunole prasidėjo informacinė Dievo Tarno Arkivyskupo Jurgio Matulevičiaus beatifikacijos byla. Kaip žinome, pernai tą dieną įvyko pirmas Romos Generalvikaro Kardinolo paskirtojo bylai vesti Teismo viešas posėdis, kuriame buvo paskelbtas EDIKTAS liečiantis Arkivyskupo Jurgio raštus. Buvo būtent pirmiausiai pareikalauta, kad, kiek galima greičiau, Teismui būtų pristatyti užsilikusieji Dievo Tarno Jurgio raštai, ar jie būtų rankraščiuose, ar atspausdinti.

Metams praslinkus, ar galime pasigirti, kad ši pirmoji bylos dalis jau yra atbaigta? Trumpai atsakome: "baigte dar neatbaigta, nes raštai dar nėra įteikti Romos Vikarijato Tribunolui; tačiau jų surinkimas yra žymiai pažengęs pirmyn."

Į Postulacijos šauksmus ir raginimus, pirmiausiai atsiliepi Europos katalikai ir tai ne lietuviai. Gavome raštų iš Friburgo Universiteto, iš atskirų žymių asmenų ir t. t. Kiti bent nurodė, kur būtų galima esamus Dievo Tarno raštus surasti.

Bet ir užjūris neatsiliko. Iš USA, kad ir vėliau suprantamai, irgi pradėjo plaukti knygos ir rankraščiai. Ir taip, šv. Kazimiero Seserys persiuntė ne tik nurašus Dievo Tarno laiškų, bet parūpino fotostatines Jo spausdintų socialiniais klausimais studijų nuotraukas. Iš Ame-

rikos Marijonų gauta net 80 originalių Arkivyskupo Jurgio laiškų, tarp 1911 — 1926 rašytų, ir iš kai kurių asmenų spausdinti dalykai.

Visa tai sudėjus su medžiaga, kuri randasi Marijonų Centriniam Archyve Romoje, pasidarys nemažas rinkinys brangių Dievo Tarno raštų.

Tačiau, Postulacija kad ir yra labai dėkinga visiems, kurie malonėjo šiame svarbiame reikale pagelbėti, dar nesijaučia pilnai tikra, kad jau visi Arkivyskupo Jurgio raštai ir spausdiniai esamieji laisvoje pasaulio dalyje būtų surinkti. Ir dėlto drįsta dar vieną kartą ir paskutinį kartą šauktis į geros valios lietuvius katalikus, prašant, kad visi kurie turėtų kokių Dievo Tarno Jurgio rankraščių ar spausdinių, arba bent žinotų kur jie randasi, skubiai praneštų apie tai Postulacijai šiuo adresu: Postulatore Generale, via Corsica 1, Roma, Italy.

Čia turime pabrėžti, kad beatifikacijos byloje raštų surinkimas yra SĄLYGA BE KURIOS pati byla negali žengti pirmyn. Sulig Bažnyčios nuostatais, kol nebus kandidato į šventuosius raštai peržiūrėti ir šventojo Sosto aprobuoti, joks kitas beatifikacijos bylos veiksnys, kaip, duokim sau, nagrinėjimas liūdininkų padarytų pareiškimų apie Dievo Tarno šventumą, negali būti svarstomas.

Jei tad mums rūpi, kad Dievo Tarno Arkivyskupo Jurgio beatifikacijos byla eitų pirmyn greičiau, pasistengkime tą būtiną sąlygą išpildyti: skubiai pristatykime Postulacijai turimus pas save Jo raštus arba bent nurodykime jai, kur jie galima surasti.

## Lemiamoji Audijencija Pas Šventąjį Pijų X

**B**UVO tai 1909 metais, liepos mėnesio pabaigoje. Jaunas kunigas profesorius Jurgis Matulevičius (38 metų) pirmu kart išsirengė vykti į Romą, į pačius didžiausius karščius. Ne dėl kokio malonumo vyko jis tenai, bet savo neapsakomos svarbos sumanymui gauti pritarimo iš Aukščiausios Bažnyčios Valdžios.

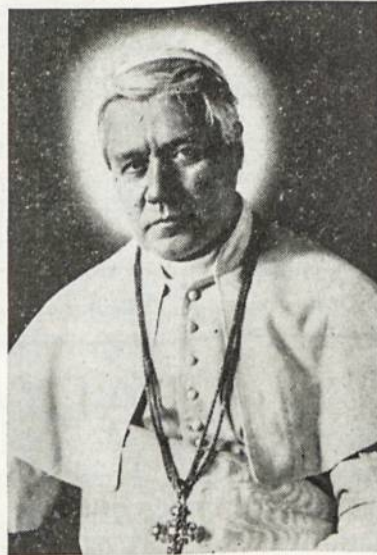
Jau nuo senai Matulevičius mintijo, kaip būtų galima atgaivinti Marijonų Vienuoliją, kuri, caro vyriausybės 1864 metais uždraudus naujų narių priėmimą, jau baigė išmirti. 1908 metais liko tik vienas baltasis Marijonas, kun. Vincentas Senkus, generolas. Su juo tai kun. Matulevičius tarėsi, kokiū būdu būtų galima išgelbėti Vienuoliją nuo galutinio išnykimo. Buvo sutarta, nepaisant pasaulinės valdžios draudimo, slapta priimti norinčius būti vienuoliais, pritaikant prie slaptojo vienuoliško gyvenimo ir įstatus.

Bet kad šis sumanymas galima būtų įvykdyti, reikėjo gauti bažnytinės valdžios leidimą. Nebuvo sunku išgauti palankių Vyskupų pritarimo. Tačiau to neužteko. Pakeisti vienuolijos įstatus, kurie buvo šventojo Sosto patvirtinti, negalima be to paties leidimo.

Štai dėl ko reikėjo vykti į Romą. Apsiginklavęs tad Tėvo Generolo Senkaus įgaliojimais, ir trijų Vyskupų rekomendacijomis, Matulevičius leidosi į kelionę. Atvykęs į Romą, jisai savo sumanymą visųpirma patiekė Kardinolui Vives y Tuto, šv. Vienuolių Kongregacijos Prefektui. Šios šv. Kongregacijos žinioje yra visi vienuolių liečiantieji reikalai.

Savo "Atsiminimuose" šv. atminties Vyskupas P. Būčys, kuris buvo artimiausias Matulevičiaus sumanymo patikėtinis, šitai pos aprašo jo žygius Romoje:

*"Tenai (Romoje) savo sumanymą patiekė Kardinolui kapucinui Vives y Tuto, kuris dalyką aptarė su Kardinolu De Lai. Jiedu susiėjo su Kardinolu Merry del Val (Valstybės Sekretorium) ir parsikvietė Matulevičių išklausinėjo jį atydziai, parodė jam pritarimo ir palankumo. Pridėjo naudingų patarimų ir išrūpino jam privačią audijenciją pas Pijų X."* (pusl. 216).



Šv. Pijus X, Popiežius

Tai buvo lemiamos reikšmės Marijonų Vienuolijai audijencija. Nuo jos priklausė Marijonų likimas. Šventas Popiežius Pijus X pirmą kartą susitiko su kunigu Matulevičium; bet iš karto pajuto turįs reikalo su nepaprastos išminties ir dorovės žmogum. Ir Jis, kuris savo popiežiavimo obalsiu buvo pasirinkęs "Viską atnaujinti Kristuje", visa širdimi pritarė drąsiam Matulevičiaus sumanymui siekti pačiam šventumu ir kitus į tą kelią vesti per naujais pagrindais sutvarkytiną Marijonų Vienuoliją Rusijos Caro okupuotuose kraštuose, nepaisant visokių neteisinių draudimų ir grėsiančių pavojų būti persekiojamu bei baudžiamu.

*"Šventasis Tėvas"* — taip rašo toliau Vyskupas Pr. Būčys — *"sumanymą labai karštai pagyrė ir patvirtino, suteikė Matulevičiui teisę padaryti išadus be novicijato, o man davė leidimą atlikinėti novicijatą nepertraukiant mano profesoriškųjų pareigų ir tebegyvenant mano bute"*. ("Atsiminimai", pusl. 216).

Šis leidimas formaliai buvo duotas šv. Vienuolių Kongregacijos raštu rugpiūčio 2 d. 1909 data. Nepaprastai greitas atlikimas Romos įstaigose taip svarbaus reikalo buvo iš vienos pusės didelio pasitikėjimo Matulevičiumi ženklas, bet iš kitos buvo išsauktas reikalo skubiai užtikrinti Marijonų Vienuolijos kontinuitetą, nes paskutiniam baltam



Marijonui Tėvui Senkui esant jau senyvam žmogui kiekvienu momentu galėjo nutrukti paskutinis junginys.

“*Taigi*” — skaitome Vyskupo Būčio “Atsiminimuose” — “1909 metų rugpiūčio 29 dieną Varšuvoje, prie Krakowskie Przedmiescie, šv. Kryžiaus parapijos klebonijoje, privatėje klebono vyskupo koplytėlėje, Matulevičius, o paskui ir aš, atlikę išpažintį, kurios klausė vyskupas Ruškevičius, atlikome minėtą apeigą. Marijonų generolas kun. Vincentas Senkus, vyskupo Ruškevičiaus aktyse, priėmė kun. Jurgio Matulevičiaus pirmuosius įžadus ir mane įskaitė į novicijų padėtį”. (pusl. 216).

Rugpiūčio 29 diena 1909 metų skaitoma Marijonų Vienuolijos atnaujinimo diena, kurioje Šventojo Popiežiaus Pijaus X dėka užtikrintas liko jos kontinuitetas.

Bet toli matanti Šventojo Pijaus X akis tuomi nepasitenkino. Ant greitųjų duotame šv. Vienuolių Kongregacijos rašte pažymima, kad netrukus būtų kreiptasi vėl į Šventąjį Sostą vienuolijos pertvarkymo reikalu. Buvo reikalaujama, kad būtų pristatyta

naujoji atgaivinamos Marijonų Vienuolijos konstitucija. Kun. J. Matulevičius nieko nelaukdamas sėdosi prie darbo ir jau 1910 metų pradžioje buvo paruoštas naujos konstitucijos projektas, skubiai atspausdintas ir pasiųstas į Romą.

Ir štai Šventasis Pijus X audijencijoje suteiktoje 15 Rugsėjo 1910 metais Kardinalui Vives y Tuto, kurs perstatė Popiežiui naujų konstitucijų projektą, patvirtino ne tik jas, bet ir sulig jas sureformuotą Vienuoliją, be jokių aprubėžiavimų, arba sąlygų.

Šventas Pijus X teisingai skaitomas Marijonų Vienuolijos išgelbėtojų ir Reformatorium.

\* \* \*

### PRAŠYMAS

Postulacijai teko sužinoti, kad seniau Amerikoje leidžiamame laikraštyje “**Garsas Amerikos Lietuvių**”, balandžio mėn. 1897 metų leidinyje buvęs atspausdintas Jurgio Matulevičiaus straipsnis. Jei kas turėtų šį numerį, labai prašome persiųsti į Roma viršminetų adresu.

## Dievo Tarno Arkivyskupo Jurgio Užtarimo Patyrę Skelbia:

### *Peršoka 12-tąjį Bokštą*

Prieš vargus sapnuoju Arkivyskupą Matulevičių. Paskutinį sapną sapnavau Marijampolės kalėjime. Bolševikai suėmė mane ir ilgai be tardymo laikė.

Pradėjau melstis į Arkivyskupą Matulevičių, kad padėtų sužinoti, kiek laiko būsiu kalinamas. Sapne matau mane lipantį per 11 bokštų ir neperlipau, bet per 12-tąjį peršokau nedaėjęs ligi galo. Kalėjime išsėdėjau 11 mėnesių ir 11 dienų.

Tegu tai bus sapnas, bet kartu: ark. Matulevičius, bokštai ir laiko supuolimas mane patį stebina.

J. K., (Brooklyn, N. Y.)

\* \* \*

### *Nepagydomos Žaizdos Išnyksta*

1949 metais, rugsėjo mėnesį, man pradėjo stipriai niežėti rankas ir kojas... Nie-

žėjimas stiprėjo, keitėsi į deginantį perštėjimą; oda aižėjo ir pasidarydavo žaizdos.

Gydytojas patikrinęs tarė: “Tai esanti nepagydoma liga. Medicina žino, kaip ši liga reiškiasi ir plečiasi organizme, bet nėra vaistų jai sulaikyti”. Davė tačiau vaistų palengvinimui. Pradėjus vartoti vaistus, liga pablogėjo. Kojos nuo kelių ligi pėdų pasidarė labai žaizduotos, nuolat tekėjo skystis, deginimas stiprėjo, skausmas kliudė miegoti.

Ligos nebijojau, tik rūpėjo, kad šitokiu greitumu stiprėjant ligai po kelių savaičių negalėsiu dirbti ir eiti savo pareigų... Galvodavau apie Arkivyskupo Jurgio kantrybę ligų metu ir savo reikalą pavedžiau Jam, tikėdama, kad Jis pagydys tiek, kad galėčiau atlikti pareigas, ir kad niekas nepastebėtų išorinių ligos reiškinių.

1950 metais, sausio 27 d. po Jo mirties datos, mano žaizdos pradėjo nykti, ir kelių

dienų laikotarpį visai pranyko, palikdamos rudas dėmes odoje. Po kelių savaitių ir dėmės išsilygino. Ligi šiol žaizdos nepasikar-tojo.

S. M. P., (Putnam, Conn.)

\* \* \*

*Nežinomas Nuodėmklausa išsprendžia  
pašaukimo klausimą*

Dievo Tarną Arkivyskupą Jurgį Matulevičių turėjau laimės pažinti dar gyvą 1936 metais Lietuvoje, Marijampolėje ir Kaune. Kiekvieną kartą, kai su Juo susitikdavau, man sakydavo: "Dėl ko lauki? Atsiminki, kad Aukščiausias nori, kad būtumei Jo su-ziedotinė."

Kuomet sausio 27 dieną 1927 metais Arkivyskupas mirė Kaune, pasijutau lyg būčiau kokios audros blaškoma dėl mano vienuolinio pašaukimo. Stačiai nežinojau, kas daryti. Pradėjau melstis į Arkivyskupą Jurgį, kad man padėtų mano rūpesčiuose.

Praėjo taip du metai. Tik štai, vieną dieną 1929 metais vasarą, pajutau kažin ko-kį vidujinį norą važiuoti į Kauną (tuomet gyvenau pas tėvus Pajevonio valsč.). Nieko nelaukdama ant rytuojaus išvykau.

Kuomet išlipau iš traukinio Kauno sto-tyje, pajuntu stiprų patraukimą eiti tiesiai į Kauno katedrą. Einu. Katedrą radau tuš-čią, nei vieno žmogaus nematyti. Eisiu, pa-maniau, pirmiausiai į švenčiausiojo koply-čią. Beeidama, matau, kad klausykoj yra ku-nigas. Negalėjau jo atpažinti, nes ranka bu-vo uždengęs savo veidą. Pamaniau sau, ga-lėčiau pasinaudoti proga ir atlikti išpažintį.

Priėjau prie klausykos ir paklausiau, ar galėčiau prieiti išpažinties. Nežinomas kunigas atsakė: "Mielai, senai tavęs laikiu". Išpažintį atlikau, bet apie savo pašaukimo reikalą nei žodžio neužsiminiau. Tuomet ne-pažįstamas nuodėmklausa tarė: "Kodėl prie-šiniesi pašaukimo malonei? Ar nori tarnau-ti drauge Dievui ir pasauliui? Dėlko neklausai mano patarimų? Atsiminkie, kad Išga-

nytojas tavęs laukia". Tai pasakęs, liepė man duoti pažadą, kad būsiu vienuolė, ir pažadėjo savo pagalbos.

Gavusi išrišimą, einu prie klausykos du-relių, kad, kaip buvo Lietuvoje paprotis, pa-būčiuočiau nuodėmklausio ranką. Bet koks buvo mano nustebimas, kai jokio kunigo klausykoje neradau. Kasgi čia galėjo atsi-tikti?... Tačiau pati jaučiaus nepaprastai ra-mi ir pilna troškimo kuogreičiausiai stoti į vienuoliją.

Bet dar reikėjo pergyventi daug skau-džių momentų ir nugalėti nemaža kliūčių... Jaučiaus vienok įsitikinusi, kad Arkivysku-pas Jurgis man padės viską nugalėti. Taip ir įvyko. Nuo 1930 metų esu vienuolė, kad ir svetimame krašte. Už tai esu dėkinga amži-nai Dievo Tarnui Jurgiui Matulevičiui.

Sesuo T. J. B., (Italija)

## AUKOS

### Dievo Tarno Arkivyskupo Jurgio Matulevičiaus Beatifikacijos Bylai Vesti (Tęsinys)

Anelė Daukša \$5 ir Viktorija Daveika \$5. (per kun. V. Andriuška, Chicago); gauta per kun. V. Rim-šelj; J. Kavaliūnas (Chicago) \$10; Vincas Staniulevičius (Chicago) \$20; Miss Katherine Missevich (Melrose Park, Ill.) \$2.

Mrs. P. Kristaponis (Phila., Pa.) — \$15.00; — Per kun. K. Matulaitį Londone aukojo 1953 m.: A. Š-ris — L 10.0.0; — Septyni darbininkai (Silden, Yorkshire) — L 6.0.0; — J. Krivickas — L 5.0.0; — J. Kalinauskas — L 5.0.0; — Banionienė ir Bražinskienė — L 4.18.0; — Kun. J. Gutauskas — L 2.0.0; — Po L 1.0.0 aukojo: Petras Bulaitis, K. Noreikaitė, Naginevičiai, M. Mikionienė, O. Zakarevičienė, Ona Neiberkienė, J. Juška, Adol-fas Černiauskas; — Po 0.10.0 aukojo: Br. Gleveckas, Kun. J. Kuzmickis, M. Čečetienė, Z. ir J. Jankaičiai, O. Plioplytė, Ona Plioplytė, Širvidai, Jokubaitienė, S-nė, O. Laucevičienė; — Roslanas (Bradford — L0.6.0; — Po L 0.5.0 aukojo: Viganaušienė, Vituvis, Anužaitis, N. N., L. Venckus, Genikienė; — M. Janušaitienė — L 0.2.6; — per ark. Jurgio minėjimą sumesta aukų: L 2.0.6. — 1954 metais iki 28 bal. per tą patį kun. K. Matulaitį surinkta per paskaitas aukų: L 11.10.0.

Marijonų Postulacija reiškia nuoširdžia padėka Au-kotojoms-jams ir už juos visus kasdien meldžiasi.

## Marijonų Postulacijos Pareiškimas

Popiežiaus Urbano VIII nuostatams nuolankiai paklusnūs pareiškiamo, kad kur "Beatifikacijos Bylos Žiniuose" bus minima antgamtinio pobūdžio įvykiai, tai jiems tik tiek tikėtina, kiek jie remiasi grynai žmonių liūdijimu; o kur Dievo Tar-nas Jurgis vadinamas "šventuoju", tai reikia laikyti vien tik privačių asmenų įsiti-kinimu.

## Pagirtas Vaisius

**M**ARIJA nėra deivė, ji nėra šventumas pati per save ir iš savęs. Marijos didingumas ir žibėjimas paeina iš Jėzaus, iš Dievo. Marija yra vaisių nešančioji žemė, o jos motiniškoji dovana yra Kristus. Be Jėzaus Marija nebūtų Malonės Pilnoji, Pagirta Tarp Moterų, Nekaltas Prasadėjimas. Dėl Dievo motinystės Marija buvo apsaugota nuo gimtosios nuodėmės ir jos nekaltumas liko nepažeistas.

Marijos malonių šventovėse Vilniuje, Šiluvoje, Žemaičių Kalvarijoje dėmesio centras yra ne Marija, o Jėzus. Taip pat ir visose Marijos katedrose visame pasaulyje. Marijos grota Jėzaus tabernakulo neišskiria, ji prie jo veda ir patraukia. Per Mariją prie Jėzaus! Tokis yra malonės kelias: nuo Motinos prie Sūnaus. Kas nori turėti vaisių, turi eiti prie medžio, kas nori pasiekti vaiką, turi eiti prie motinos. Juo arčiau prie Motinos, tuo arčiau prie Kūdikio.

Kas būtų Kristus be Marijos? Mes žinome, kad Dievas Išganytojas galėjo į pasaulį ateiti ir be žemiškosios motinos. Dievo Sūnus galėjo iškart pasirodyti suaugęs. Bet ar tada mes turėtume Išganytoją, kurio ilgimės mes iš motinos gimę vaikai? Tada mums trūktų Išganytojuje tų iš motinos paimtų bruožų, kurie Išganytoją mums daro malonų, artimą.

Kada Senąjame Įstatyme Dievas pasirodydavo, tauta drebėjo. Kas vėliau Dievą padarė mums artimą ir patraukiančiai gerą, yra tai, kad Dievas pas mus atėjo per motiną. Jėzus, kuris buvo vaikas, nešiojamas motinos glėbyje, vedamas motinos rankos, beilsis prie motinos širdies, yra mums begaliniai švelnus Dievo meilės liūdimas. Per Mariją Dievo Sūnus pasidarė mūsų broliu, kūnas iš mūsų kūno, kraujas iš mūsų kraujo, siela iš mūsų sielos. Marija be Jėzaus nebūtų tokia didi, Jėzus be Marijos nebūtų tokis artimas.

Motinos ir vaiko ryšiai visada turi savyje kažką charakteringo, intimaus, pasitikinčio. Žodis "Motina" vaikui išreiškia visą pasaulį nusiteikimą, jausmų, meilės, atsidavimo. Motina mums yra toji, kuri mus turėjo prie savo širdies ir buvo mums gyvuoju lopšiu, kuri mus nešiojo ir maitino savo krauju bei pienu. Motina visada mums yra gera, mylinti, suprantanti, dovanojanti. Ir tame pasireiškia žmogaus kilnumas: nepamiršti motinos, nepamiršti jos meilės, neatsakyti jai dėkingumo ir pagarbos.

Ir Jėzaus didumas reiškiasi Jo meilume prie motinos. Kokis patraukiantis vaizdas: Jėzus paklusnus, švelnus, malonus motinos sūnus. Jis, nors Dievo Sūnumi, Dangaus ir žemės Viešpačiu budamas, neatsisakė nuo jokios pareigos savo motinai. Tris dešimtis metų gyveno Jis savo motinai, išpildydamas jos meilės troškimus, jos pasitikėjimo viltis, ją mylėdamas ir ją saugodamas.

Ir ar galima būtų kitaip įsivaizduoti mūsų Išganytoją? Jis, kuris gausiai apdovanoja samarijietę, padavusią Jam vandens atsigerti, negalėjo mažiau geras būti tai, kuri Jam pašventė ir paaukojo visą savo širdies kraują. Jeigu Jis nuostabiai palaimino Veroniką, įteikusią Jam skarelę apsišluostyti, tuo labiau atydus Jis turėjo būti tai, kuri Jam padovanojo žmogiškumo drabužį.

Dievas į pasaulį atėjo ne tam, kad jame mažiau bebūtų meilės, bet kad toji meilė augtų ir pasišventintų. Marijoje Dievas pašventė motinos meilę, kad parodytų tėvams, kokios meilės vaikai yra reikalingi; Jėzuje gi vaiko meilę ir ištikumumą, kad parodytų kaip turime mylėti gimdytojus. Jėzus mums paliko pavyzdį, kad mus patrauktų taip daryti.

Bet Evangelijoje mes turime vietų, kur motinos Marijos adresu pasakyti žodžiai iš Jėzaus lūpų skamba kietai ir šalta.

Jau keistai gali atrodyti, kada Jis

būdamas dvylikos metų, dėl Jo susirūpinančiai ir Jo jieškančiai motinos meilei, neranda kito atsakymo, kaip: "Kam manęs jieškojote? Argi jūs nežinojote, kad man reikia būti tuose dalykuose, kurie yra mano Tėvo?" Vietoje pasiteisinimo, labiau skambėtų apkaltinimu!

Vėliau prie Kaparnaumo. Čia Jėzus randasi pilname mokymo įsisiubavime. Jis jau laimėjo daugelį bičiulių, bet netrūksta ir priešų. Rupeštingoji motina nerimsta Nazarete, skuba į Kaparnaumą pas savo sūnų. Dėl didelės žmonių spūsties ji negali Išganytojo pasiekti, o kada Jam buvo pranešta apie motinos atvykimą: "Štai tavo motina ir tavo broliai stovi lauke ir tavęs jieško". Į šią žinią apie motinos atvykimą, Išganytojas sekančiai atsako: "Kas mano motina ir kas mano broliai?" Tada apžvelgė Jo klausyti susirinkusią minią ir į ją rodydamas pasakė: "Štai mano motina ir mano broliai. Nes kas tik daro valią mano Tėvo, esančio danguje, tas mano brolis, ir sesuo, ir motina." Ar neatrodo neįsvetingas šis Išganytojo sprendimas apie savo motiną prieš viešumą? Ar neįgnoruoja Jis čia motinos artumą, jos rūpestį? Ir ar tai yra meilės pilnas sūnus, kuris jau anksčiau, Kanos vestuvėse, į jautrų savo motinos atydumą, sekančiai atsakė: "Kas man darbo su tavimi moteriške?"

Iš šitų pasielgimų ir šitų žodžių galėtų atrodyti, kad Išganytojas yra Marijos kulto priešininkas. Atrodo, kad Išganytojas taip buvo persiėmęs savo pašaukimu, taip juo užsidegęs, kad nebenorėjo daugiau žinoti apie savo motiną, pasidarys šaltas ir kietas šiltemis švelnumo jausmams!

Tačiau negalima klaidingiau suprasti Išganytojo nusiteikimų link motinos, kaip šitaip manant. Tikroji motinos ir vaiko meilė nesireiškia vien susižavėjimuose ir švelnumo priparodymuose. Ir kaip tik tame, kad Išganytojas kaip Marijos sūnus, pagaliau stato savo motinai ir reikalavimus, bandymus, kaip tik tame labiau pasireiškia Jo meilė motinai, nei jai atsidavime ir jos sekime. Po sūnaus išauklėjimo prasidėjo motinos

auklėjimas: būti Išganytojo mokine, Jėzaus sekėja. Pirma sūnus sekė motiną, dabar motina turi sekti sūnų.

Aišku, kad jieškant dvylikos metų Išganytojo, motinos ir sūnaus minčių keliai buvo išsiskyre. Motina čia yra vadovaujama gamtiškų jausmų, sūnus viršgamtiškų. Ir tai yra Marijos didingumas, kad ji be ilgų klausinėjimų nusilenkia. Būti Dievo Motina nereiškia būti visą laiką palaimos liūliuojamai. Per tris dešimtis metų Marija reikė motiniškas teises į savo sūnų, dabar ji turėjo pajusti, kad Dangiškojo Tėvo valia auksčiau stovi, nei motinos troškimai. Jėzus ir dabar pasilieka geruoju sūnumi, bet labiau Jis yra reikalaujantis Mokytojas ir Marija turi būti pirmoji, uoliausia ir geriausia Jėzaus mokinė.

Marija buvo Aukščiausiojo Kunigo motina ir savo sūnų dabar turi ji perleisti visiems. Dėlto skaudėjo jos motinišką širdį, nes ji matė, kad jos sūnų nebeglosto švelnios, mielos rankos, bet į jį kėsinasi priešiškos ir kietos kumštys! Motina Marija turėjo pati pasidaryti kunigu ir eiti sūnaus kelią, kuris yra aukos kelias. Marijos auka dabar buvo palikti nuošalume ir tuo daugiau, kuo daugiau sūnus išeina į priekį, į viešumą. Dažnai tokis yra Dievo būdas ir sielų vadovavime. Pradžioje jis teikia pagalbą, vadovą, kelrodį, paskiau vėl palieka vienumę, atima tai, kas buvo miela, brangu, kad siela labiau Dievo jieškotų ir pasiektų didesnio tobulumo Dievuje.

Dievo jieškotojui Dantei buvo duotas vadovas ir draugas Virgilijus, įkūnytą žemišką protą, vėliau Beatričė, į dangų besiveržianti meilė, pagaliau jo kelionėje per dangų jis paliekamas vienas, kada Beatričė pranyksta dangiškos rožės žiede. Tarp Dantės ir Dievo, tarp sielos ir palyginimo neturinčio Dievo spindėjimo neturi nieko būti, nei herubino.

Ir Marija nuolanki eina didįjį Kristaus sekimo kelią. Užtenka vieno Išganytojo žodžio ir Marija supranta, tampa paklusni ir pasitikinti. Taip brendo Marija Kristaus sekime, o Mokytojo akis su neapsakoma meile stebėjo savo geriausią

ir uoliausią mokinę. Motina ir Sūnus, Aukščiausias Kunigas ir jo Gimdytoja, išsiskiria, kad išsiskirdami dar labiau vienas kitam artimi taptų. Išsiskyrimo tylumoje abu ruošiasi didžiajam atnašavimui, didžiajai širdžių aukai.

#### **Jėzus mirštantis Marijos vaikas**

Bet ir vėl artimai susitinka motina ir mokinė su savo Sūnumi ir Mokytoju ir vėl jie abu eina tą patį kelią ir tai kaip tik tuo metu, kada tas kelias yra pats sunkiausias ir kruvinas. Kryžiaus kelyje prie Jėzaus vėl atrandame Jo motiną Mariją ir džiaugiasi tada Jėzus, kad mirties valandą nėra paliktas be motiniškos paguodos. Marija pati dabar tampa didžiuoju kunigu ir ant savo širdies patenęs aukoja savo iščios vaisių, aukoja už žmonių nuodėmes savo brangiausių žiedą, aukoja Dangiškajam Tėvui savo kraują Jėzuje. Mirštantis ir numiręs Jėzus vėl yra jos mielas vaikas, nebe reikalaujantis Mokytojas.

Motina Marija, išskleisk savo rankas maloningas, nes Tas, kurį tu kaip Kūdikį prie širdies glaudai, kurio pirmas nusišypsojimas tave žavėjo, kurio pirmuosius žodžius tu išgirdusi, dabar Jis numiręs už žmonių nuodėmes vėl ilgisi tavo globos! **PAGIRTAS TAVO IŠČIOS VAISIUS!** Ašara po ašaros vilgo mirusiojo drobule, bet Marija laiko Sūnų savo rankose. Sūnaus ir Motinos kelias vėl susitiko. Skausmų Vyras yra prie Sopuslingosios Motinos, Dievo Tarnas prie Dievo Tarnaitės. Marija dabar vėl yra motina su amžinomis motiniškomis teišėmis į savo Sūnų.

Kaip briliantas aukso žiede, taip Jėzus vardas žiba Marijos garbinimo maldoje. Garbinimas Dangaus Karalienės Marijos savo giliausioje prasmėje yra garbinimas jos Dieviškojo Sūnaus. Marijos garbinimas yra tiesusis kelias prie Jėzaus meilės. Marija yra laiptai, Jėzus yra viršūnė. Marija yra Jėzaus šaknys, Jėzus yra Marijos vainikas. Marija yra aušra, nešanti dienos žybėjimą, kuris yra Jėzus. Kiekvienas žingsnis prie Marijos yra taip pat žingsnis prie Jėzaus. Meilė Marijai neša ištikimumą Jėzui. Per Mariją prie Jėzaus!

### **Marijonų Bendradarbių Draugijos Garbės Narė**

**A. † A.**

#### **BARBORA PANKAUSKAS**

A. a. Barbora pasimirė Viešpatyje gegužės 8 d., 1954 m. Palaidota šv. Kazimiero kapinėse, Chicago, Ill. Gyveno 2021 Canalport Ave., Chicago, Ill.

Tėvai Marijonai už a. a. Barboros sielą atlaikys dvejais šv. Mišias. Visi Draugijos nariai prašomi už jos sielą sukalbėti nors po rožančiaus dalį Dievo gailestingumui išprašyti.

### **Marijonų Bendradarbių Draugijos Garbės Narys**

**A. † A.**

#### **PETRAS TAMANAUSKAS**

A. a. Petras pasimirė Viešpatyje gegužės 15 d., 1954 m. Palaidotas šv. Kazimiero kapinėse, Chicago, Ill. Gyveno 3212 S. Lituanica Ave., Chicago, Ill.

Tėvai Marijonai už a. a. Petro sielą atlaikys dvejais šv. Mišias. Visi Draugijos nariai prašomi už jo sielą sukalbėti nors po rožančiaus dalį Dievo gailestingumui išprašyti.

### **Marijonų Bendradarbių Draugijos Garbės Narys**

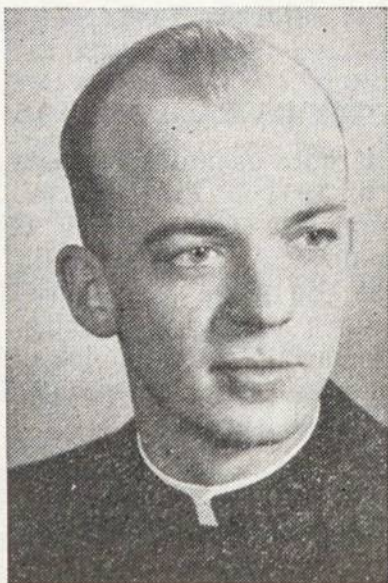
**A. † A.**

#### **PETRAS GRYBAS**

A. a. Petras pasimirė Viešpatyje balandžio 25 d., 1954 m. Palaidotas šv. Kazimiero kapinėse, Chicago, Ill. Gyveno 7240 S. Whipple St., Chicago, Ill.

Tėvai Marijonai už a. a. Petro sielą atlaikys dvejais šv. Mišias. Visi Draugijos nariai prašomi už jo sielą sukalbėti nors po rožančiaus dalį Dievo gailestingumui išprašyti.

## *žinios iš Lietuvosiškojo pasaulio*



**Kun. Juozas Roman**

Kun. Roman buvo išventintas Šv. Petro katedroje, Scranton, Pa., birželio 5 d. Pirmas iškilmingas Šv. Mišias laikė savo gimtosios parapijos bažnyčioje, Kingstone, kur klebonauja kun. Jurgis Inčiūra. Naujas levitas bus skirtas darbuotis Scrantono vyskupijoje.

• **Žurnalistų suvažiavimas.** Chicagoje įvyko katalikų žurnalistų suvažiavimas. Dienraščio Draugo vyriausias administratorius, kun. P. Činikas, MIC, skaitė įdomią paskaitą apie lietuvių katalikų spaudą Amerikoje, kiek plačiau apsistodamas prie dienraščio Draugo ir jo vaidmens. Dalyvavo per 400 laikraštinių.

• **Paminklas lakūnam.** Dariaus Girėno paminklo statybos komitetas Brooklyn, N. Y., laiškais kreipėsi į visuomenę, organizacijas ir paskirus asmenis, prašydamas užbaigti aukų rinkimą jau pradėtam statyti paminklui.

• **Kaltino Rusiją.** New Yorke Kerseno komitetui liudijo Vliko pirmininkas prelatas M. Krupavičius, kuris padarė savo kaltinimais gilų įspūdį komiteto nariams. Taip pat liudijo dr. Plechavičius ir K. Jurgėla.

• **Klebono sukaktis.** Šiemet Worcesterio Šv. Kazimiero parapijos klebonas, kun. Augustinas Petraitis, švenčia 25 metų klebonavimo sukaktį.

• **Nauja katalikiška radijo valanda.** Vienintelis katalikiškas dienraštis pasaulyje, "Draugas," leidžiamas Chicagoje, pradėjo naują radijo valandą. Programa girdima penkis sykius savaitėje per stotį WOPA dvejomis bangomis 1490 ir 102.3, AM ir FM.

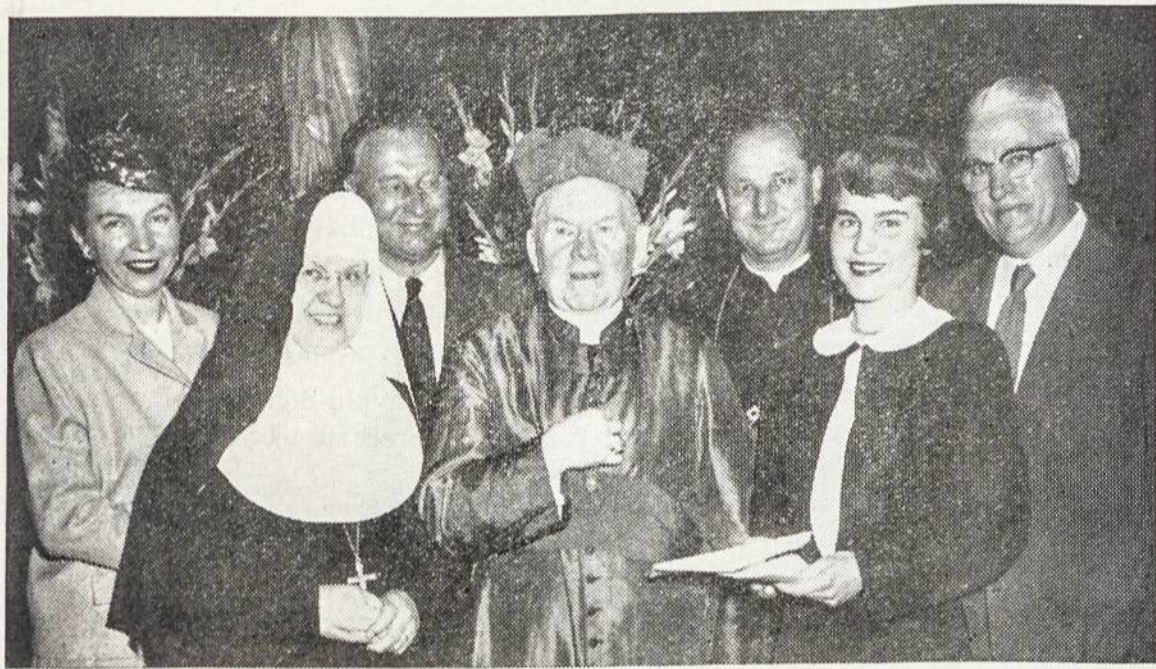
• **Kunigas lakūnas.** Kun. Vincentas Puidokas, Šv. Kazimiero parapijos Westfield, Mass., klebonas, kuris neseniai minėjo 25 kunigystėje metus, jau kurį laiką turi nuosavą lėktuvą ir yra įsigijęs civilinio lakūno leidimą.

• **LDS seimas** įvyks spalio mėn. S. Boston, Mass.



• **Kun. Andrius Karoblis** buvo išventintas į kunigus gegužės 22 d., Šv. Kryžiaus seminarijoje, La Crosse, Wis. Jį išventino vyskupas John Treacy. Naujas levitas pirmas iškilmingas Šv. Mišias atlaikė birželio 6 d. Šv. Antano parapijos bažnyčioje, Cicero, Ill. Mokslus išėjo Quigley, St. Mary of the Lake seminarijose ir Katalikų Universitete Washington. Darbuosis La Crosse vyskupijoje.

Liet. R. K. Federacijos paskelbto konkurso teisėjai (Iš kairės į dešinę): Prel. T. Meehan, New World laikraščio redaktorius; St. Pieža, Federacijos pirmininkas; kun. P. Činikas, MIC, federacijos direktorius ir konkurso vedėjas; Elena Jucius, Chicagos knygyno bibliotekininkė, ir L. Šimutis, Draugo vyriausias redaktorius. Konkurso rašinių tema buvo: "Kodėl pamėgau rožančių." Greitai bus paskelbti laimėtojai.



Kai Arkivyskupas Wm. O'Brien aplankė Maria High School Chicagoje, įteikė Joanai Piežaitėi tos mokyklos, Seserų Kazimieriečių vedamos, mokinei dovaną už laimėtą konkursą kurį pravedė Extension žurnalas. Nuotraukoje iš kairės į dešinę: Ona Piežienė, Sesuo M. Anastazija, Stasys Pieža, arkivyskupas O'Brien, vyskupas V. Brizgys, Joana Piežaitė ir žurnalo atstovas.

## Arčiau Prie Marijos Per Marijos Metus

Šventasis Tėvas, Popiežius Pijus XII, minint 100 metų sukaktį nuo paskelbimo Marijos Nekalto Prasidėjimo, ragino visus tikinčiuosius įsigilinti į Marijos gyvenimą ir dorybes. Tuo budu mes arčiau prisiartinsime prie josios Sūnaus, Jėzaus Kristaus.

### UŽ VIENĄ DOLERĮ DVI KNYGOS

**1. SVEIKA MARIJA** — parašė kun. Antanas Petrauskas, MIC, — 200 puslapių. Angelo pasveikinimo malda su gražiais paveikslais. Knyga yra labai naudinga ir turėtų rasti kiekvienoj katalikiškoj Mariją mylinčioj šeimoj.

**2. DORYBĖS** — parašė kun. dr. Kazimieras Matulaitis, MIC, — 192 puslapių. Nemari žmogaus siela, protinga ir laisva savo veikmuose, yra tikras dievybės atvaizdas, Dievo paveikslas. Kiekvienas tikintysis privalo apvilkti savo sielą baltais, it sniegas dorybių, rūbais; privalo visu gyvenimu sekti Išganytojumi, Jo dorybių šviesa pridengti savo sielos nukrypimus, šešėlius, silpnybių dėmes.

Abidvi knygas galima sau ar kaimynui įsigyti tik už \$1.00.

Užsakymus siūskite šiuo adresu:

**LAIVAS**

**2334 SOUTH OAKLEY AVENUE  
CHICAGO 8, ILLINOIS**